

Arrest

nr. 50 005 van 22 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 september 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 september 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 juni 2010.

1.3. Op 30 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Jordaniër van Palestijnse origine afkomstig uit Zarqa. U was niet politiek actief. U werd driemaal aangehouden in Jordanië. De eerste keer omwille van een verkeersongeval, de tweede keer omdat een vriend een cheque vervalst had. Deze twee keren werd u gedurende één à twee dagen vastgehouden in het politiekantoor. De derde keer werd u op 16 januari 2009 aangehouden naar aanleiding van de evenementen in Gaza. In Jordanië werd op die dag gemanifesteerd omwille van de oorlog in Palestina. U diende onder dwang een document, waarvan u de inhoud niet wist, te ondertekenen bij de politie. Vervolgens werd u gedurende zes maanden (tot en met 21 juli 2009) aangehouden in Amman. U werd geslagen en mishandeld. Daardoor heeft u volgens uw verklaringen problemen met uw ogen en uw tanden. Na zes maanden werd u vrijgelaten, maar u mocht gedurende een jaar uw verblijfplaats niet verlaten. Vervolgens werd u na uw vrijlating door de veiligheidsdienst opgeroepen op 25 juli 2009. U kwam te weten dat het politiecommissariaat een rapport had opgesteld met daarin de beschuldiging dat u lid zou zijn van Jihad Islami. In werkelijkheid was dit een voorwendsel en werd u enkel aangehouden omdat u de financiële directeur van het bedrijf waarin u was tewerkgesteld had laten weten dat een bediende, T.(...) S.(...), de handtekening van de directeur van het bedrijf zou vervalst hebben. U werd bedreigd door S.(...) en u weet dat diens oom langs moederszijde directeur is van de veiligheidsdiensten in Amman. Uw vader besloot dat het beter was dat u het land verliet. Op 21 augustus 2009 verliet u Zarqa (Jordanië) en vanuit Syrië nam u op 31 augustus 2009 een vliegtuig van een voor u ongekende vliegtuigmaatschappij naar een voor u onbekend land. U deed een transfer, maar u weet niet naar welk land en na de trein te hebben genomen kwam u volgens uw verklaringen op 3 september 2009 aan in België, waar u nog diezelfde dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven dient het Commissariaat-generaal (CGVS) te moeten vaststellen dat noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut u kan worden toegekend. U bent er immers geenszins in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst kunnen er een aantal bedenkingen worden gemaakt met betrekking tot de door u beweerde reisroute. Zo verklaart u dat u niet zou weten met welke vliegtuigmaatschappij u reisde vanuit Syrië, noch kende u het uiteindelijke land van bestemming. Ook weet u niet in welk land u een transit had alvorens u verder reisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Het feit dat u hieromtrent niets weet te vertellen kan niet overtuigen daar algemeen is geweten dat dergelijke gegevens verschillende keren tijdens de vlucht worden omgeroepen. Daarenboven gaf u zelf aan in een groep te reizen waardoor er van uit kan worden gegaan dat u hierover sowieso tijdens het traject wel eens zou hebben gepraat. U verklaart verder dat u met een vals Syrisch paspoort reisde op uw naam, maar u beweert niet te weten of er al dan niet een visum in het paspoort zat (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). De smokkelaar zou gedaan hebben alsof u lid was van een voetbalt ploeg, maar u verklaart niet te weten welke voetbalt ploeg dit was, noch weet u waar ze gingen spelen. U verklaart dat de smokkelaar telkens de documenten van de voetballers en uzelf neerlegde aan de identiteitscontroles (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). **Het is volkomen ongeloofwaardig dat u niet meer details kunt geven inzake uw reisroute**, temeer gezien de uitermate strenge en individuele controles die sedert de aanslagen in Amerika in september 2001 op luchthavens overal ter wereld worden doorgevoerd bij een binnenreis in een EU-lidstaat en Schengenland. Bovenstaande observaties ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van de manier waarop u beweert te zijn gereisd, maar komen ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven niet ten goede.

Daarnaast dient te worden opgemerkt **dat u onvoldoende aannemelijk weet te maken dat u effectief gedurende zes maanden gearresteerd bent geweest en er valselyk van beschuldigd werd lid te zijn van Jihad Islami**. U blijkt immers over geen enkele informatie aangaande deze partij of aangaande enige andere Palestijnse politieke partij in Jordanië te beschikken. U was niet politiek actief, niemand van uw familie, en geen van uw vrienden, voor zover u weet, zijn politiek actief (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), u weet niet eens of de partij Jihad Islami in Jordanië wel bestaat (zie gehoorverslag CGVS, p. 6), en u heeft geen weet van Palestijnen met openlijke politieke activiteiten in Jordanië (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Deze beschuldiging slaat met andere woorden nergens op en kan binnen geen enkele context worden geplaatst. Mocht men u effectief van iets hebben willen betichten, dan is het niet meer dan logisch dat men hiervoor een meer voor de hand liggend voorwendsel zou hebben aangegrepen. Ook is het bevreemdend te noemen dat u pas op 25 juli 2009, toen u naar de veiligheidsdiensten ging, hoorde dat u beschuldigd werd van lidmaatschap bij Jihad Islami (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U zou dus met andere woorden gedurende zes maanden

gedetineerd en mishandeld zijn, zonder dat de naam 'Jihad Islami' tijdens deze ondervragingen ooit zou zijn gevallen. In dit kader dient daarenboven nog aangestipt dat het niet kan overtuigen dat u op 25 juli 2009 werd opgeroepen door de veiligheidsdienst, ervan werd beschuldigd lid te zijn van Jihad Islami, vervolgens werd bedreigd en vrijgelaten met de mededeling dat u binnen twee dagen terug zou worden opgeroepen (zie gehoorverslag CGVS, pp. 6-8). Gezien uw eerdere ervaringen kon de mukhabarat er immers van uitgaan dat het zeer wel mogelijk was dat u intussen de vlucht zou nemen en het feit dat men op een dergelijk nonchalante manier tewerk ging is dan ook niet aannemelijk en ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid. Daarnaast legt u geen documenten naar voren die deze detentie of uw vrijlating (onder voorwaarden) zouden kunnen staven en werd u nooit berecht (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook verklaart u dat uw ouders een advocaat aanspraken inzake uw arrestatie, maar ook hiervan legt u geen documenten neer en kent u niet eens de naam van deze advocaat (zie gehoorverslag CGVS, p. 8).

Voorts verklaart u dat u valselijk werd beschuldigd onder invloed van de oom van S.(...) die directeur is van de veiligheidsdiensten. U kunt echter geen concrete feiten aanhalen die staven dat deze oom effectief achter deze valse beschuldigingen zit. Met andere woorden baseert u zich enkel op een vermoeden van uwentwege. U gevraagd naar de naam van de oom van S.(...), verklaart daarenboven dit niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gezien het belang van deze persoon in uw asielrelaas kan er toch van worden uitgegaan dat u op zich op zijn minst zou hebben geïnformeerd over diens identiteit. Ook verklaart u dat S.(...) intussen in de gevangenis zit wat, zo hier nog geloof aan kan worden gehecht, erop wijst dat de normale rechtsgang werd gevolgd (zie gehoorverslag CGVS, p. 8).

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Zo bevestigt de kopie van uw identiteitskaart en het attest van UNRWA uw identiteit, een gegeven dat hier niet onmiddellijk ter discussie staat. Het door u neergelegde attest over uw ontslag is een kopie en is niet gedateerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). De brief inzake de gezondheidstoestand van uw vader is een moeilijk leesbare kopie (zie gehoorverslag CGVS, p. 2), en er is geen verband af te leiden tussen de gezondheidsproblemen van uw vader en de door u beweerde problemen die u in Jordanië zou gehad hebben gezien u deze niet aannemelijk hebt gemaakt. Het door u neergelegde attest van de tandheelkundige afdeling van het AZ Sint-Jan tenslotte, is niet ondertekend, noch gedateerd, en verwijst naar uw tandheelkundige problemen, niets meer en niets minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen zijn opeenvolgende verhoren en past hij de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij de motieven van de bestreden beslissing tracht te verklaren of te weerleggen. Hij herhaalt dat hij verschillende keren werd aangehouden in Jordanië, en de laatste keer gedurende zes maanden te zijn vastgehouden, mishandeld en bedreigd en valselijk te zijn beschuldigd van lidmaatschap van Jihad Islami. Aangezien hij valselijk werd beschuldigd, hij geen politieke activiteiten heeft noch enige interesse heeft in de politiek, is het volgens verzoeker evident dat hij niet meer informatie over deze aangelegenheden kan verschaffen. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het opmerkelijk acht dat hij werd vrijgelaten na de oproeping op 25 juli 2009, merkt verzoeker op dat hij iemand heeft omgekocht om vrij te komen, er bovendien mensen borg staan voor hem en er voorwaarden verbonden waren aan de vrijlating, namelijk het land niet verlaten en zich na twee dagen opnieuw aanbieden. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de heersende rechtsleer, wijst verzoeker er verder op dat ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonde dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend en het evenmin noodzakelijk is dat de asielzoeker zelf politiek geëngageerd is geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken omwille van ras of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Tot slot voert verzoeker aan dat hij, gelet op het feit dat hij door de veiligheidsdiensten werd vastgehouden en beschuldigd van lidmaatschap van Jihad Islami, in de onmogelijkheid verkeert om beroep te doen op de autoriteiten van zijn land van herkomst.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, verwijt verzoeker de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoek te hebben gevoerd naar bijkomende (lees: subsidiaire) bescherming en het ontbreken van dit onderzoek bovendien niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoeker wijst erop dat hij zijn identiteitskaart en een attest van UNRWA heeft neergelegd ter staving van zijn identiteit, die door verweerder niet in twijfel wordt getrokken. Hij stelt dat hij niet kan terugkeren naar zijn geboorteland Jordanië, waar hij omwille van zijn Palestijnse origine niet de gelijke rechten heeft als Jordaniërs waardoor hij er geen toekomstperspectief heeft en de toekomst steeds onzeker en bedreigend is. Verzoeker citeert vervolgens uit een artikel van de Palestine News Network van 26 april 2010, dat als bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd, en concludeert hieruit dat het duidelijk is dat Jordanië geen volwaardig thuisland wil bieden aan Palestijnen op de vlucht. Vervolgens verwijst hij naar een rapport van Human Rights Watch, tevens aan het verzoekschrift gevoegd, waarin melding wordt gemaakt van de praktijk dat de Jordaanse autoriteiten op willekeurige wijze de nationaliteit intrekken van Jordaniërs van Palestijnse origine. Verzoeker stelt evenmin te kunnen terugkeren naar Palestina gezien de algemene veiligheidssituatie ginds. Bovendien is Palestina geen land en wordt het gebied onderdrukt door Israël, aldus nog verzoeker. Hij meent dat het onverantwoord is om hem terug te sturen naar een oorlogsgebied, waar men steeds op zijn hoede moet zijn voor mogelijke gewapende conflicten of raketaanvallen. Voor verzoeker is het duidelijk dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de veiligheidssituatie in Palestina.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn beweerde reisroute en hij niet aannemelijk maakt dat hij effectief gedurende zes maanden gearresteerd is geweest en er valselyk van beschuldigd werd lid te zijn van de Jihad Islami, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht.

2.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat het evident is dat hij niet meer informatie kan verschaffen over de partij Jihad Islami of andere politieke partijen omdat hij geen politieke activiteiten heeft, noch enige interesse heeft in de politiek, merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem geenszins ten laste legt dat hij hieromtrent niet meer informatie kan verschaffen doch oordeelt dat indien de Jordaanse autoriteiten verzoeker effectief van iets hebben willen betichten, zij een meer voor de hand liggend voorwendsel zouden hebben aangegrepen. Immers, verzoeker blijkt over geen enkele informatie aangaande deze partij of enige andere Palestijnse partij in Jordanië te beschikken. Hij was verder niet politiek actief en ook niemand van zijn familie of vrienden is politiek actief. Verzoeker weet zelfs niet of de partij Jihad Islami in Jordanië bestaat en heeft geen weet van Palestijnen met openlijke politieke activiteiten in Jordanië (administratief dossier, stuk 4, p. 3 en p. 6). In het licht van deze overwegingen concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker er niet in slaagt te overtuigen dat hij valselyk beschuldigd zou zijn van lidmaatschap van Jihad Islami.

In deze context wordt in de bestreden beslissing verder terecht geen geloof gehecht aan verzoekers bewering als zou hij gedurende zes maanden gedetineerd en mishandeld zijn, zonder dat ooit de naam 'Jihad Islami' tijdens de ondervragingen zou zijn gevallen en dat hij dus pas op 25 juli 2009, toen hij naar de veiligheidsdiensten ging, hoorde dat hij beschuldigd werd van lidmaatschap van Jihad Islami. Verzoeker kan evenmin overtuigen waar hij stelt dat hij op 25 juli 2009 werd opgeroepen door de veiligheidsdienst, ervan werd beschuldigd lid te zijn van Jihad Islami en werd bedreigd, om vervolgens gewoon te zijn vrijgelaten met de loutere mededeling dat hij binnen twee dagen terug zou worden opgeroepen. Gezien verzoekers eerdere beweerde ervaringen kon de mukhabarat er immers van uitgaan dat het zeer goed mogelijk was dat verzoeker ondertussen op de vlucht zou slaan. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing is het geenszins aannemelijk dat de Jordaanse veiligheidsdienst op een dergelijke nonchalante manier tewerk zou gaan. Zo verzoeker thans aanvoert dat hij iemand heeft omgekocht om vrij te komen, dient de Raad vast te stellen dat hij hiervan tijdens de administratieve procedure op geen enkel ogenblik melding heeft gemaakt. Deze a-posteriori verklaring, zonder aannemelijke verklaring voor het laattijdig melden van dergelijk relevant element, in een poging om zijn relaas alsnog geloofwaardig te laten schijnen, kan dan ook niet ernstig worden genomen en vermag niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt van zijn beweerde problemen. Zo legt hij geen documenten voor die zijn detentie of zijn vrijlating onder voorwaarden kunnen staven. Hij verklaarde dat zijn ouders een advocaat aanspraken omtrent zijn arrestatie maar ook hiervan legt hij geen documenten neer. Meer nog, verzoeker blijkt niet eens de naam van deze advocaat te kennen. Verder blijkt verzoeker nooit berecht te zijn geweest en kon hij geen concrete feiten aanhalen die staven dat de oom van S., die directeur zou zijn van de veiligheidsdiensten, effectief achter de valse beschuldigingen zit. Verzoeker baseert zich hieromtrent enkel op vermoedens en speculaties van zijnentwege. Verder acht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het opmerkelijk dat verzoeker de naam van deze oom van S. niet blijkt te kennen. De commissaris-generaal oordeelde dat, gezien het belang van deze persoon in verzoekers asielrelaas, er toch kan worden van uitgegaan dat verzoeker zich op zijn minst zou hebben geïnformeerd over diens identiteit. Tot slot verklaarde verzoeker dat S. ondertussen in de gevangenis zit wat, zo enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers relaas – quod non – erop wijst dat de normale rechtsgang werd gevolgd. De Raad stelt vast dat verzoeker deze overwegingen niet betwist en niet de minste poging onderneemt om deze motivering, die steun vindt in het administratief dossier, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.5. Verzoeker betwist evenmin de motivering van de bestreden beslissing omtrent zijn beweerde reisroute zodat ook deze motivering staande blijft en beschouwd wordt als zijnde hier hernomen.

2.6. Ook met betrekking tot de overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de door verzoeker neergelegde stukken wordt in het verzoekschrift niet het minste verweer gevoerd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal de bijgebrachte stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.7. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door voornoemd artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

In casu is verzoeker weliswaar van Palestijnse origine, maar beschikt hij volgens zijn eigen verklaringen over de Jordaanse nationaliteit (administratief dossier, stuk 4, p. 3). Dienvolgens moet verzoekers vraag tot internationale bescherming worden beoordeeld ten aanzien van Jordanië en kan niet worden ingezien waarom verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening had moeten houden met de veiligheidssituatie in Palestina. De motivering dienaangaande in het verzoekschrift is niet dienend.

Waar verzoeker stelt dat hij niet kan terugkeren naar Jordanië, merkt de Raad vooreerst op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak wordt gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Voorts benadrukt de Raad dat het de taak is van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Voor zover verzoeker zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verder kan ook de verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande toestand in het land van herkomst niet volstaan om aannemelijk te maken dat in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Overigens ziet de Raad niet in op welke manier het in het verzoekschrift geciteerde artikel van Palestine News Network (*"Jordan braces for possible influx of up to 50,000 Palestinians"*) verband houdt met verzoekers persoonlijke situatie daar verzoeker volgens zijn verklaringen geboren en getogen is in Jordanië en het artikel handelt over de vrees van de Jordaanse autoriteiten dat het actuele Israëlische beleid in de Westelijke Jordaanoever zou kunnen leiden tot massale "gedwongen migratie" van duizenden Palestijnen naar Jordanië. Ook de verwijzing naar het als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde rapport van Human Rights Watch (*"Jordan: Stop Withdrawing Nationality from Palestinian-Origin Citizens"*) en de stelling dat de Jordaanse overheid op willekeurige wijze de nationaliteit intrekt van personen die van Palestijnse origine zijn, is niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker toont immers op geen enkele wijze aan dat hij persoonlijk het slachtoffer van dergelijke praktijken is geworden of in de toekomst dreigt te worden.

2.9. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS